

Mången gång frågan sig infunnit och utan vits sig infinner &ndash; varför kriga, varför slåss, varför lösa problem med våld. Sett genom historien som tycks ha blivit väldigt, väldigt snäv i människans tankevärld. Då människor sig skapat genom våldets spiral, genom hot om våld och genom tagande med våld; jord till bruk av mark. Värst av allt att de som redan haver mark med makten i sin värld. Krävt och kräver än mer &ndash; och till och med sådan jord som funnits hos annan hjord. Jo, ja, visst har en hörd talats om att människan anses och anser sig vara ett djur likt andra djur som finns i djungeln. Där mängder har mången människa ock studerad dessa djungelns djur som finns i skogar av träd. Djur som uppvisad sig förmågan ha att skapa med träd och sten &ndash; tillhyggen och verktyg som brukas kan i slagsmål och hämtandet av käk. Dock haver människan sig lärd att skapa verktyg mer än från sten och gren från träd. Till ondskefulla vapen som säger mer än splash och aj, från den som träffats av dess kraft. Se! Den tänkande &rdquo;apan&rdquo; lärd sig att skapa vapen som slängs långt med krafter starkare än tromber. Därtill haver människan sig själv att skylla i sin böjelse för sin ondska över sig själv. Därtill kräver människan alltmer än denne behöver i sitt behov till tillfredställande mål om dagen och mellanmål. Bara för att få sitta högst upp på toppen med vallgravar runtom ett torn som förhärliigar hens varelse utan sanningens arbete.

Låt oss se saken från det lilla till det stora och från det stora till det lilla. Därefter sig fråga om huru det kunnat och kan fortgå från år till år, från mannaminne till mannaminne, från sekler till eoner &ndash; utan att någon bryr sig om att ta bort dess ondskefulla vingar, i syftet att bryta dess mönster hos människan och skapa en mänsklighet i civilisation. För visst har ni hört talas om bufflar med onda avsikter på skolgården. Bufflar som inget kan och inget annat vill än plåga den svaga och korkade och som grinar illa av smärtan och som till slut gömmer sig undan och lämnar plats till buffeln och dennes klan. Så som dessa bufflar fostras av sin omgivning, så och fostrar därmed samma bufflar sin omgivning. Utan nåd till försoning för deras samtid. Dessa bufflar på skolgården får till slut epitetet mobbare. Men se bufflarna bryr sig inte om sådana sakfrågor, för de känner ingen smärta över sina tilltag. De brer ut sig och tar sin plats. Därmed anser att alla andra som inte passar in i deras bild av världen. De får skylla sig själva och flytta på sig. Och därmed är det i sin ordning. Dock glöms något bort i samman-hanget. För de som fryses ut blir inte utfrusna endast av buffeln, utan också av dem som står buffeln nära &ndash; de som har gett styrkan till buffeln, att ta för sig och kräva än mer än denne haver rätt till i livet. Sedan går både buffeln och den drabbade ut in i den så kallade vuxenlivet. Med sina erfarenheter från skoltiden. Det är här som frågan uppkommer för dem båda. Vad ska de göra som vuxna &ndash; och hur fick de vara som barn.

Se! Detsamma är det i de stora scenerna på jorden. Där de som är bufflar har fostrats till att sig tro rätten, att taga plats på andras mark och där kräva att få gräva och sätta sådden i jord. Och då de som drabbas får detta till sig. Så har de att välja vägar två. Att ge sig, flytta på sig och svälta ihjäl &ndash; tja, ja, inte bokstavligt i första hand. Utan svälta ihjäl i sin hjälplöshet över att inte få vara sin egen och bygga sin egen värld. Andra

saken som kan ske &ndash; är vad vi ser idag i Ukraina. Att inte flytta på sig och inte fly sin väg. Att kräva att få finnas att få leva efter sin egen röst. Att få säga något som är av vikt och som ingen annan törs.

Förfärliga buffeln i öst som synes vara en björn. Denna sig inte tål den sanning som lillebrodern i Europa bär inom sitt hjärta, inom sin klan, inom sin själ där ropen skallar om friheten i att få finnas och friheten i att få leva, utan trådar till marionettdockan som lillebrodern förväntas vara inför buffelns hjord i öst.

Ja, hur ska vi göra för att åter se fredens duva sig flyga i Europas klagande tand. För å ena sidan vill vi se solens glimmande strimma värma detta land, utan vapen utan sorg utan dödens rand. Å andra sidan står buffeln i givakt med mer hot om våld. Beter sig som onskans andar från förr då skriken skrek högt om våld, om ingen lade sig ner och lät sig trampas av svarta stövlar i marsch för att dess ägare ville få mer.

Hur ska vi kunna skipa ordning idag i denna stund. Hur ska vi få fredens duva att återigen flyga. Utan oro, utan ond bråd död i sin näbb, utan en olivkvist för frihetens fred på sin plats där den sig bör. Då så många än idag sig anser ha rätten att taga för sig från den som är svag eller anses vara svag.

Se det stora i det lilla och förstå. Att så länge de i makten sig anser att det är rätt att ta. Så länge finns bufflar på skolgården så länge finns bufflar inom politiken. Och hur ska vi verkligen då veta vad som är fred? För så länge jag har levat så länge har jag hört krigens sånger sjungas runtom på jorden. - Utan något år utan oro och hela tiden tyst fått finna i att så det är .

(I skrivande stund så har jag tyvärr fått erfara att svenska politiker har hjälpt till med att skapa dagens oro i Ukraina. På samma sätt som det hände före och under andra världskriget. Därtill så anses det som politikerna ha gjort &ndash; inte varit något annat än saker som skedde före kriget i Ukraina. Men om vi hade avstått från att göra det som har gjorts i Sverige. Hade vi då haft fred i Ukraina? En bra fråga!)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Flicis med Poeter.se id #43211 innehar upphovsrätten